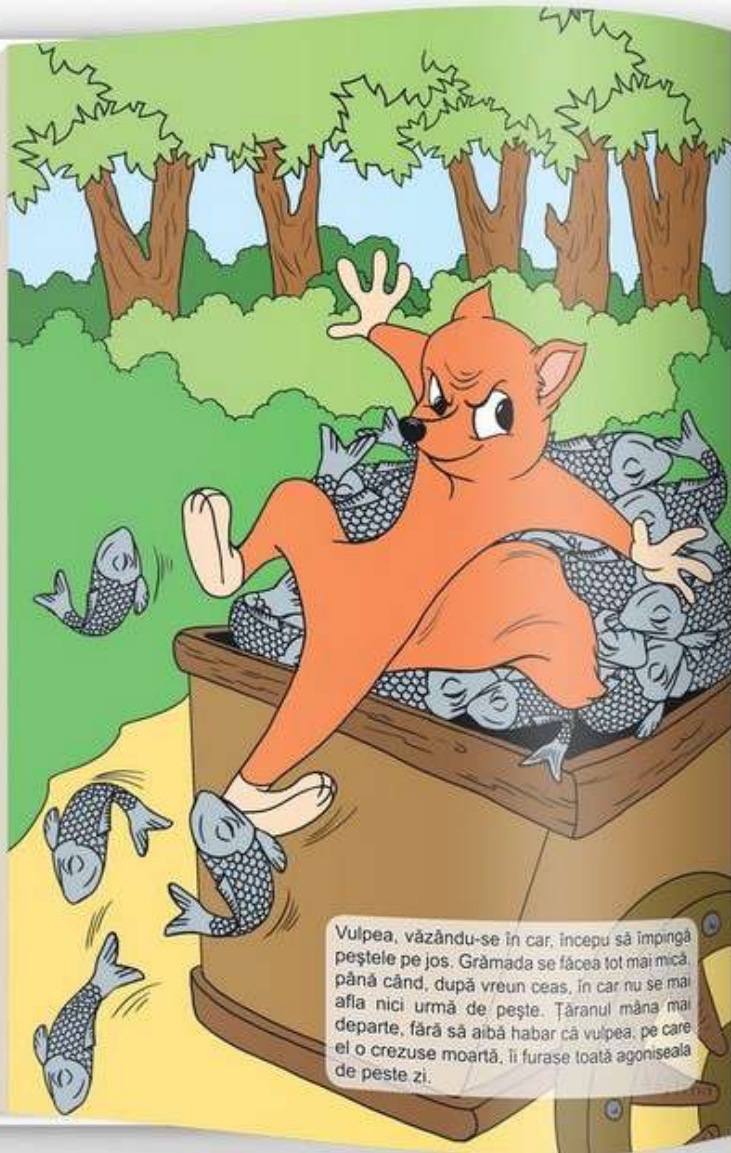

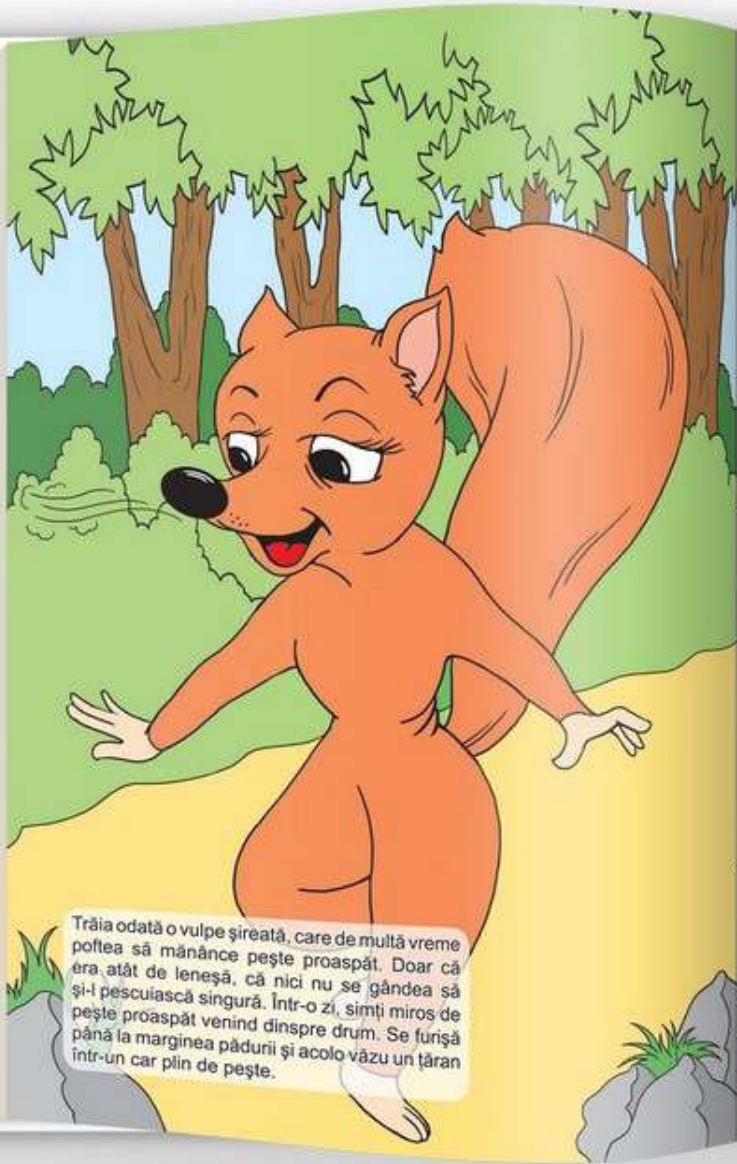
Însă mirosul de pește proaspăt îl trezi din somn pe Moș Martin, care veni la cumătra vulpe să-i dea și lui să mănânce. Hapsăna nici nu vru să audă și, ca să scape de el, îl sfătui să meargă la balta din marginea pădurii, să-și vâre coada în apă și, spre dimineață, să tragă cu putere, pentru că va scoate o mulțime de pește.

Vulpea, văzându-se în car, începu să împingă peștele pe jos. Grămada se făcea tot mai mică, până când, după vreun ceas, în car nu se mai afla nici urmă de pește. Țăranul mâna mai departe, fără să aibă habar că vulpea, pe care el o crezuse moartă, îi furase toată agoniseala de peste zi.

Trăia odată o vulpe șireată, care de multă vreme poftea să mănânce pește proaspăt. Doar că era atât de leneșă, că nici nu se gândea să și-l pescuiască singură. Într-o zi, simți miros de pește proaspăt venind dinspre drum. Se furișă până la marginea pădurii și acolo văzu un țaran într-un car plin de pește.

